

sagt). Det forekommer mig, at det var noget saadant. Jeg ved i alt Fald saa meget, at de Grundejere, som har Ejendomme, maa betale Ejendomsskatter; følgelig maa man vel regne med, at de har Ejendomsret. Den Gang vi fik den første Huslejelov, fik vi den ud fra den Forudsætning, at det var en midlertidig Lov. Der var ingen, som tænkte paa, at det skulde blive en permanent Lovgivning; følgelig maa der komme den Tid, da vi ophæver den, og det er det, der sker ved denne Lov.

Det ærede Medlem siger, at jeg forstaaer slet intet af den Sag. Det ærede Medlem glemmer, at jeg udtalte, da der var Tale om, at de Konservative og for Resten Venstre med var vildført af Pressen, at det formentlig var tænkende Mennesker, der læste Pressen, saa at de selv kunde danne sig et Begreb om, hvad de læste.

Endelig siger det ærede Medlem, at jeg maa vide, at der er for faa Lejligheder, og af den Grund gaar det slet ikke an at ophæve Boligloven. Men der bliver ikke en eneste Lejlighed mindre af den Grund, lige saa sikkert som der heller ikke, hvis vi bibeholdt Boligloven, vilde blive flere Lejligheder, saa jeg tror ikke, at der sker stor Skade ved det.

Det nytter ingen Verdens Ting at føre Debatten videre. Jeg antager, at Lovforslaget bliver vedtaget, nogenlunde som det er forelagt, og det vil jeg atter paa mit Partis Vegne anbefale.

Johannes Jensen: Jeg skal kun gøre et Par korte Bemærkninger til det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen). Det ærede Medlem optraadte som den, der vilde forbedre Forholdet mellem By og Land. Den Tale har jeg hørt saa tidt i Provinserne, men mindre ofte her i København, fordi København — og vi fik jo at høre, at det ærede Medlem var et fremtrædende Medlem af denne Bys Styrelse — betragter sig ikke som en By i Forhold til Landet, men som Hovedstaden. Og den Tale om, at København paa et vist Tidspunkt af rent økonomiske Grunde skulde have trukket et Tov om Byen og spærret alle ude, og at det vilde have kunnet betale sig, kan vel neppe være alvorligt ment.

Det ærede Medlem fremsatte den Paa-stand, at det private Initiativ havde spillet

Fallit. Hvoraf ved det ærede Medlem det? Jeg troede dog, at een Ting var vi enige om, og det er, at vi skulde søge at vende tilbage til de gamle Forhold, saa at Stat og Kommune kunde slippe for en Opgave, som vi har maattet paatage os i en ekstraordinær Periode. De store Beløb, som det ærede Medlem nævnte København havde givet ud for at skaffe Boliger, maa dog vel være anført som et Vidnesbyrd om, hvor dyrt Boligbyggeriet har været. Jeg slutter deraf, at det ærede Medlem, som ogsaa har været Medlem af Københavns Kommunalbestyrelse, her ønsker, at vi kan slippe for disse Udgifter og vende tilbage til de gamle Forhold. Derfor forekommer det mig ikke rigtigt, at det ærede Medlem i denne Forbindelse haaner det private Initiativ, thi det er dog en Kendsgerning, at lige indtil 1914 var det det private Initiativ, der paatog sig den Opgave — og løste den paa en fortrinlig Maade — at skaffe Boliger og skaffe det Overskud af Boliger, der, som det ærede Medlem meget rigtigt fremhævede, nødvendigvis bør være, for at der kan være noget at vælge imellem, og for at de nødvendige Reparationer kan blive foretaget. Naar man er enig om det, synes jeg ikke, man skal tale saa ironisk om det private Initiativ, som det ærede Medlem gjorde. Der var en naturlig Grund til, at det private Initiativ ikke var i Stand til i 1916 at løse Opgaven saa godt som tidligere; det var den store Vanskelighed, at det knap var muligt at faa Materialer og ikke en Gang muligt at faa tilstrækkelig Arbejdskraft. Og der var en anden stor Vanskelighed, nemlig at Staten i 1916 brød ind for at forhindre, at Huslejen steg. Samtidig dermed blandede man imidlertid andre Opgaver ind; som vistnok ikke burde være taget med. Hvis man ikke havde gjort det, men Huslejeloven kun var givet for at forhindre Huslejeopskruining, vilde Lovens vistnok have være berettiget. Men Staten greb ind ogsaa paa anden Maade, og Staten har senere opretholdt disse Restriktioner. Det er Grunden til, at det private Initiativ ikke har kunnet og ikke har villet virke paa samme Maade som forud for 1914. Men jeg skulde dog mene, at der mellem det ærede Medlem og os andre er Enighed om, at det, det gælder om, er hurtigst muligt at vende tilbage til